

Voor haar altijd spiedenden argwaan werd elk vermoeden zekerheid. Ze had die groote, bijna overdreven-forsche letters immers meér gezien.... paste zulk ongewoon handschrift niet bij het pretentieuze meisje, dat vóór alles „ongewoon” wou zijn?

Bracht niet een noodlot dien voor 't kantoor bestemden brief onder haar bereik, opdat zij eindelijk zou weten, eindelijk een wapen tegen zijn hooghartig ontkennen zou bezitten en met triomfante voldoening hem kon troeven: „ik had tòch gelijk?”....

Reeds werkte zij de punt van haar ontbijtmesje tusschen het vastgesloten omslag — een vrouw had toch het recht de brieven van haar man te openen — totdat, vóór het papier kerfde, haar opgewondenheid als een zeepbel uiteenspatte....

Wat won zij wanneer het lang-gevreesde zich tot zekerheid voltrok?

Wat won zij wanneer ze ander bewijs voor Herbert's onverschilligheid vond dan de langzame verkoeling van hun samenleven?

En verloor ze, met het weten dat een andere stond tusschen hem en haar, niet haar laatste illusie, dat alles nog eenmaal goed zou kunnen worden als voorheen?

Och kòm — drong ze zich haastig op, zij had zich daareven op zitten winden. Hoe licht kon die brief eenvoudig een bestelling voor de wijnzaak zijn. Of bericht van een der leden van zijn tennisclub, die natuurlijk nièt de firmanaam schreven en geen ander adres kenden dan dat van 't kantoor.

„Moes teut veel erger als Jopie”, viel de kinderstem in de stilte, en Lize, opschrikkend, wierp den brief op het stapeltje poststukken terug en legde een nieuw sneedje op het tinnen kinderbord. Herbert's houding zou haar bewijs zijn, besloot ze, terwijl zij luisterde naar zijn zware stappen op de trap; scherp zou ze hem bespieden, en straks hem onverschillig-weg vragen, of zij dien brief eens lezen mocht.

* * *

Zijn forsche gestalte vulde de deuropening, zich omwendend riep hij met z'n klinkende stem iets over 'n paar schoenen naar de meid. Door de tocht klepperde het tafellaken en Jopie's haren woeien. Dan kwam hij de kamer in, de deur sloeg achter hem dicht. Het kind had zich omgewend in de tafelstoel, het zag naar hem op en lachte. Met zijn beide groote, gespierde handen vatte hij het kindergezicht, zijn gezonde bruinrood verbrande wang lei hij even, met een vluchtige liefkozing, tegen het witblonde hoofdje.

Het vrouwtje, strak teruggesleund in haar stoel, teer en sluik in het vaalrood van haar morgenjapon, zag hoe zijn volle roode lippen onder den donkeren snor het kindermondje kusten, en het wekte, zij wist niet waarom, een vaag gevoel van verzet in haar op.

„Morgen”, knikte hij dan in háar richting, op den meest gewoon-onverschilligen toon, en gaand langs haar stoel naar zijn eigen zitplaats, lei hij even zijn hand op haar schouder.

Haar dunne vingers nepen zich samen in haar schoot; nu zou hij den brief zien.... maar hij, zijn stoel aanschuivend, keek met een misnoegden rimpel boven zijn oogen naar haar gezicht:

„Kind — wat zie jij er uit.”

Zij trok even met de schouders en volgde zijn blik. Nu sloeg hij de oogen neer, — nu zag hij....

Verbeelde zij 't zich, dat er even een vluchtig rood over zijn verbrande wangen vloog? Hij trok eerst den kruisband van het tijdschrift, bladerde, sneed de inhoudbladzij open.... scheurde dan een envelop, las en schoof het getypte vel terug.... daarna, even rustig en vluchtig, het paarse briefje....; dan nog een rekening, die hij haar toewierp over de tafel.... toen legde hij alle poststukken naast zijn elleboog en vouwde bedaard de krant uit boven zijn bord.

„Krijg ik thee?” vroeg hij, zonder op te zien, terwijl zij, met een bonzend hart en